

ФРОНТОВИКИ, НАДІНЬТЕ ОРДЕНИ!

Героїзм і трагедія, невність і відвага, хоробрість і підлість — все це було спресоване в єдине ціле протягом 1418 днів і ночей Великої Вітчизняної війни. І хай сьогодні історія переписується по-новому, хай дехто применшує заслуги фронтовиків, хай декому муляють очі орден Червоної Зірки, Слави та інші нагороди, незাপречене одне — світ був врятований від коричневої чуми нашими солдатами. Тими, хто замерзав в окопах, штурмував перші лінії ворожих укріплень, хто поліг або повернувся з немилосердної війни. Забути їх подвиг — було б злочином пам'яті, нашої з вами пам'яті перед старшим поколінням і перед зовсім ще юним.

...Рувель. Тут пам'ять і знають своїх фронтовиків. А в середній школі є їхні свідчення про ті грозіві дні. Зібрані учнями, вони майже автобіографічні, скупі, без прикрас. Але дозволяють зробити екскурс в історію, в той березневий день 1944 року, коли молоді хлопці прощалися з рідними, щоб пройти важкими дорогами війни.

...Петро Романович Басовець визволяв Білорусію, зокрема, Бобруйськ, Брест. На цій же землі був поранений. Потім

Польща, воював у Німеччині, штурмував квартали Берліна. А ще був жорстокий бій за Прагу, де чехи зустрічали їх, визволителів, з квітами і сльозами радості на очах. Пам'ять про сорок п'ятий — медалі «За взяття Берліна», «За визволення Праги».

...Микола Артемович Морозюк був призваний в ряди Червоної Армії в 1941 році. Війна застала танкіста в м. Ахтирка Сумської області. А потім їх танковий полк перекинули на Кавказ. Визволяв Краснодар. Бої за Керч, Сімферополь, Мінськ, Жлобін, за польські міста і села. Останні постріли — на Ельбі.

На все життя в пам'яті залишився Парад Перемоги в Москві, учасником якого був М. А. Морозюк. Але не зразу приїхав у рідне село солдат. Їх повезли в інший кінець світу, де вони мали бути учасниками іншої війни. Та звістка про капітуляцію Японії застала колишніх фронтовиків в Омську, звідки Микола Артемович 15 жовтня 1945 року демобілізувався з нагородами «За бойові заслуги», «За оборону Кавказу».

...Перший бій Дмитро Антонович Качурець прийняв 4 лютого 1942 року у складі четвертого кавалерійського корпусу.

Визволяв міста Армавір, Азовськ, Ростов, Кривий Ріг. Був поранений на Херсонщині. А згодом бої за Мелітополь, Маріуполь, Керч і Одесу, за визволення Румунії, Угорщини, Чехословаччини, де в Празі останнім боєм і зустрів Перемогу.

...Частина, в якій служив Онисій Павлович Ботан, обороняла місто Жлобін, а потім з допомогою партизанів брала станцію Бобруйськ. Саме за визволення Бобруйська О. П. Ботан і був нагороджений орденом Слави III ступеня. За втрату трічі поранений.

...Іван Якимович Шинкарук пішов гронити фашистського звіра разом з братом. 5 січня 1945 року брат загинув у розвідці на Прибалтійському фронті. А Іван Якимович воював на II-му Білоруському. Орденом Слави III-го ступеня нагороджений за взяття залізничної станції на території Німеччини. А вже пізніше, за те, що привів «язика», вручили медаль «За відвагу».

...За сміливість і хоробрість Микола Сергійович Осипчук був нагороджений медалями «За відвагу» та «За бойові заслуги».

...Кілька тяжких пора-

нень одержав Микола Юхимович Довжук. Удостойнений двох медалей «За відвагу».

...Степан Семенович Мельничук нагороджений орденом Червоної Зірки за розвідку боєм і взяття «язика». В Пруссії отримав медаль «За відвагу»...

...Можна розповідати про багатьох воїнів Великої Вітчизняної війни. Одні з них ще живі, інших неблаганна смерть вирила з солдатського строю. Далися взнаки і поранення, і ті осколки, що залишились в тілі з фронту. Так і меншає їх, колишніх солдатів, щороку від Перемоги до Перемоги. Але завтра знову буде Великий День, запішени білоквітцями весни. Надіньте свої нагороди, фронтовики, не соромтесь! Ви заробили їх кров'ю у важкому бою з ворогом. У тому бою ви вистояли, дивлячись в лице смерті.

А ще згадайте; на фронт вас відправлялося 107 молодих хлопців. 56 загинуло в боях, 13 помернулося інвалідами. Скільки сьогодні в живих? Дуже мало. Підніміть чарку і за тих, кого вже немає...

Євген ЛАНОВЕЦЬ.

с. Русівель.